

Parlamento, yalnızca AK Parti politikalarına göre yasama ve denetleme yapıyor. Hükümet, ödünsüz AK Parti politikasını yürütüyor. Başta Cumhurbaşkanı ve Anayasa Mahkemesi Başkanı olmak üzere tarafsız olması gereken başkanların tümü, AK Parti politikasını icra ediyor. Tarafsız olması gereken kolluk güçleri ve mahkemeler ne olursa olsun AK Parti'nin taleplerine uygun hareket ediyor. Türkiye'nin içişlerine karışmakta beis görmeyen ecnebilerin tümü AK Parti'yle uyumlu biçimde faaldir. Medya, "aşırı" ya da "marjinal" diye nitelendirilen ve sürekli her türlü baskı ve engellemeye maruz kalan birkaç tanesi dışında kesintisiz AK Parti propagandasını yapıyor.

AK Parti, iktidarda olduğundan beri ekonomik olarak AB, Dünya Bankası, IMF, ABD, "Araplar" ve daha nicesinden gelen desteklerle hiçbir yönetimin sahip olamayacağı olanakları kullandı. Milli ekonomik varlıkları yarın yokmuşcasına sattı. Neredeyse sınırsız bu kaynaklarla ne yapıldı? Medyaya yansımaya bile 2012 yılından itibaren Türkiye'nin 10 yıldır ne kadar kötü yönetildiği ortaya çıkmaya başladı.

Geçtiğimiz on küsur yıldır, Türkiye'nin benzeri ülkeler ekonomi bakımından devasa adımlarla ilerlerken hiç bir ülkeye nasip olmayan olanakları kullanan AK Parti yönetimindeki Türkiye ancak emekleyebildi; zaman zaman ayağa kalkıp ufak bir adım atması büyük sevinç yarattı. Yani ilerlemedi demek yalan olur.

AK Parti, Suriye'de birkaç hafta içinde önce ikna yoluyla, sonra tehdit yoluyla ve en sonunda ufak ufak işnelemeler yoluyla varolan yönetimi alaşağı edebileceğini iddia etti. Sonuç; iki yıldır sayısız insan yaralandı, sakatlandı ya da öldü, milyonlarca insanın ailesi ve yaşamı darmadağan oldu, tüm Suriyeliler ecnebi kaynaklı vahşi terörist etkinliklerle boğuşuyor. Aldığı halk desteğinden anlaşıldığı kadarıyla halkı Suriye'deki yönetimden hoşnuttu. Terör hala sürüyor ve halk hala varolan yönetimini desteklemeyi sürüdüyor.

AK Parti'nin yaptıklarının ceremesini öncelikle AK Parti'nin peşinden koşanlar ödüyor. Bu durum Reyhanlı'da bir kere daha gözler önüne serildi. Reyhanlı'daki çifte patlama, kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde AK Parti'nin Suriye'ye karşı (doğru bile olsa hadi "açtığı savaşı"

demeyelim) giriştiği mücadeleyi yitirdiğini gösterdi.

“Kürt sorununa çözüm” ya da kısaca “çözüm” laf ü güzafıyla etiketlenen ve ne Kürtlerin ne Türkiye'nin ne de Dünya'nın şu anki koşullarıyla uyumlu olan anakronik girişimin kurumlaşmış kalıcı sonuçlar vermeyeceği bu yılın ilk yarısında kesinkes ortaya çıktı. Yeni bir anayasanın yapılamayacağı ve varolan anayasanın güncellenmesi dışında anayasa konusunda yapılacakların meşruiyet kazanamayacağı, uygulanmadan değiştirilmek zorunda kalınacağı reddedilemez hale geldi.

Altın çamura batırıldı diye değerinden yitirmez. Çamur altına işlemez. Acizane kanaatim odur ki Müslümanlık nasıl bir bataklığa sürüklenirse sürüklensin çevresi pislik götürür ama kendisi hep parıl parıl kalır. Müslüman, Müslümanlığı Allah'ın koruyacağından emindir; başka kimsenin korumasına muhtaç değildir. İslam, Allah'ın koruduğu temiz eminlik değil de bir takım formalite olarak yorumlandığında çarpıtılmış olur. AK Parti döneminde İslamın çarpıtılmasına “İslam” denildi. Müslümanlığın kendisi değil çevresini saran ne varsa o, dine yoruldu. Bu bağlamda din son on yılda hiç olmadığı kadar kirletildi. Fuhuş, içki ve uyuşturucu kullanımı, hak yeme, insanların zaafiyetlerinden yararlanma, yoksulluğu hak görme, içten Müslümanın saygı göstereceği insani değerlerin ve bunlara haiz insanların itibarsızlaştırılması vs vs olağanüstü yaygınlaştı. Avanta, iş ve hatta oynaş peşinde olanlar camilere doluşur oldu. İçten müslüman olan değerli hocalar aşağılandı. İçten müslümanlar yapılanlara itiraz ettikçe en ağır baskılara uğradı. Son on küsur yıl, içten Müslüman için Müslümanlığından başka parlak bir şeyin kalmadığı karanlık bir dönem oldu.

Müslümanlığın ne farzında ne de sünnetinde dine dayalı bir yönetim için dayanak bulunur. Demokratik koşullarda oluşması halinde Türkiye'deki yönetim, dine dayalı olamaz. Ancak şu da açıktır ki Türkiye'de demokratik koşullarda oluşan hiçbir kanun Müslümanlıkla çelişemez. Gerek dine dayalı bir yönetim geliştirmeye çalışanlar gerekse Müslümanlıkla çelişik yasalar yapmaya çalışanlar, aynı demokrasi karşıtı amaca hizmet eder ve birbirlerine düşmanlıkları göstermelidir.

AK Parti'nin formalite dinsel dayatmalar yapmaktan çekinmediği açıktır; ancak ne içten Müslümanlığın rahatça yaşanmasını sağlamak ne de formel olarak dine dayalı bir yönetim kurmak, yürütmek zorunda olduğu siyasal programla uyumludur. AK Parti dinsel dayatmaları, ancak başka konularda verdiği zararlar saklanamaz biçimde gün ışığına çıktığında dikkatin odağını değiştirmek için yaptı, yapıyor.

Başta ABD ve AB olmak üzere ecnebinin AK Parti'ye destek vermenin ötesine geçip Türkiye'ye AK Parti'yi dayattıkları artık saklanamaz duruma geldi. Seçimlerden bir süre önce -ilişkiler pürüzsüz sürmesine karşın- bunlar sanki AK Parti'yle sorunluymuş gibi bir görüntü verip el altından AK Parti'yi Türkiye'ye dayatmak için yaptıkları, bunca seçimden sonra artık vasatın altında bir zekayla bile görülebiliyor. Aynı iş sürdürülecekse bu sefer dozun biraz daha artırılması ve ciddi zararı olmayan "ceza"lar verilmesi gerekecek. Böylece yaptıklarını saklamaları bu sefer de olanaklı olur mu bilinmez.

İnternetin sağladığı olanaklarla bu dillerdeki basın organlarını okumaları ve televizyonları seyretmeleri, İngilizce, Almanca ve Fransızca bilenlerin o ecnebi medya organlarının tarafgir olmanın ötesine geçip çarpık kurgularla ve hatta yalan haberlerle nasıl yayın yaptıklarını görmelerini sağladı. Kimileri bir süre "bir bildikleri vardır" diye tepki göstermek yerine bunlara inanmış gibi oldu; halen böyle bir tavır içinde olanlar varsa da bu ecnebi yayınları, güvenilirliklerini hızla yitirme eğilimine girdi. Türkiye'de sanki yerli medya bir şeyleri saklıymış da bu ecnebi medya "tarafsız" biçimde veriyormuş izlenimini verecek bir şeylerin yaşanması gerekiyordu.

Mayıs ayı AK Parti'nin formalite dinsel dayatmalarının birbirini izlediği, bir ay oldu. "Demek ki gözlerden irak tutulmaya çalışılan zararlarımız büyük" diye düşündüm.

İnsanlar evinde oturup televizyonlardan, tweet'lerden izleseydi, Gezi Parkı Direnişi bir taşla bir kaç kuşun vurulduğu bir olay olacaktı. AK Parti, başarısızlığının sorumluluğunu üzerine atacak medyatik ve sanal bir "varlık" bulmuş olacaktı. Ecnebinin ve medyası, ekonomi ve demokrasi rayındayken tek sorunun dinsel dayatma olduğunu ve Türkiye'deki insanların bu

konuda en güvenilir dayanağı ve habercisinin kendileri olduğunu gösterecekti. 4+4+4'tü, Suriye'ydi, Reyhanlı'ydı, ecnebi fonların akışının durmasından dolayı Türk ekonomisinin yaşayacaklarıydı vs vs vs; hali hazırda olanca etkisiyle yaşadığımız sorunların hepsi sanki "Tek Parti Dönemi"nde, "Milli Şef Dönemi"nde olmuşcasına zihnimizde tarihselleşecekti. Ama başlangıçta esas oğlan rolünü BDP'li bir milletvekilinin oynadığı, kendiliğinden gelişmiş olan Gezi Parkı Direnişi, halk katılımıyla birlikte farklı bir sonuç verdi.

Her türlü tehdit ve sert müdahalelere karşın resmi rakamlara göre iki buçuk milyon yurttaş, Gezi Parkı Direnişi'nin ötesindeki olaylara aktif olarak katıldı. Tecrübe bize gösteriyor ki gerçek katılım resmi rakamların kat be kat üstündedir. Ayrıca evlerinden, buldukları yerlerden destek verenlerle birlikte gerçek rakam ölçülebilecek olanın çok üstündedir. Geri kalanların -konuyla alakasız çıkarlarla güdülenip ortalığa atılan küçük saldırgan gruplar hariç- tepkisel değil pasif kaldığı da hesaba katılırsa bu rakam, bölümsel olmaktan çıkmıştır, milletin bütününe karşılık gelir. AK Parti'nin yönetimden çekilmesi talebiyle yapılan bu gösteriler, şimdiye kadar yapıldığı üzere gündem mühendisliğiyle, algı yönetimiyle geçirtilip ört bas edilebilecek nitelikte değildir.